

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA

CUVIOASA ISTORIE A CELOR ZECE PLĂGI ALE EGIPTENILOR

Aaron, prevenit probabil de dumnezeu, a ieșit în întâmpinarea lui Moise, a aflat de la el amănuntele misiunii încredințate lor și apoi au plecat amândoi la faraon. Dar regele n-a ținut seama de loc de spusele celor doi frați ; dimpotrivă, persecuțiile împotriva evreilor s-au întetit. In continuare, cartea „Ieșirea" relatează că Aaron, venind din nou la faraon, a aruncat, potrivit sfatului pe care i-l dăduse domnul, toiagul său la pământ. Pe dată toiagul s-a prefăcut în șarpe. Dar preoții egipteni, convocați de urgență la fața locului, și-au aruncat și ei toiegele la pământ și toiegele lor s-au prefăcut și ele în șerpi. Șarpele lui Aaron a înghițit însă pe șerpii vrăjitorilor de la curte. Dar nici după această minune faraonul nu s-a arătat dispus să redea libertatea evreilor. A doua zi, Aaron, lovind cu toiagul său, a prefăcut apele Nilului în sânge, „înaintea ochilor lui faraon". Biblia adaugă că vrăjitorii de la curte au reușit să facă și ei același lucru. Toți peștii au murit, iar egiptenii s-au apucat să sape fântâni în preajma Nilului ca să găsească apă de băut, dar fără succes. Autorul „sfânt" uită să explice cum își procurau apă evreii.

Apoi a avut loc o invazie a broaștelor, dar vrăjitorii de la curte, probabil din ambiție, au făcut și ei această scamatorie. Broaștele au acoperit tot pământul Egiptului. După broaște au urmat țânțarii. Toată suprafața Egiptului era acoperită de țânțari. Apoi țara a început să mișune de tăuni. De astă dată, vrăjitorii de la curte n-au mai reușit să repete „minunile” cu țânțarii și cu tăunii.

Totuși, inima faraonului s-a învîrtoșat ca piatra și el nu i-a lăsat pe

evrei să plece (Ieșirea, VIII).

A cincea plagă a fost o ciumă care a curățat toți caii, asinii, cămilele, boii și oile egiptenilor. Dar faraonul nici gînd să se înduplece. A șasea plagă: Moise și Aaron au azvîrlit un pumn de funingine înaintea faraonului și pe dată toți egiptenii s-au acoperit de buboai. A șaptea plagă : un uragan de grindină și de foc a distrus toate semănăturile și întreaga vegetație de pe tot pămîntul Egiptului, cu excepția ținutului Goșen, unde trăiau evreii. După fiecare năpastă, faraonul se învoia să le dea drumul evreilor, dar apoi își retrăgea cuvîntul (Ieșirea, IX).

A opta plagă : nori de lăcuste au pustiit tot ceea ce mai rămăsese după grindină. (E greu totuși să ne închipuim ce-ar fi putut să mai rămînă.) Faraonul se căiește și, drept urmare, vîntul ridică stolurile de lăcuste și le aruncă în Marea Roșie. Faraonul își mai calcă o dată cuvîntul și iar nu le dă evreilor drumul. A noua plagă : Egiptul este cufundat într-un întuneric atît de des, încît puteai să-l pipăi cu mîna. Faraonul se hotărăște să-i dea drumul lui Moise și compatrioților lui, dar vrea să păstreze pentru sine turmele lor, care nu suferiseră de loc de pe urma acestui torent de calamități (Ieșirea, X).

Ca să termine odată, dumnezeu trimite „îngeri pierzători" cu porunca

să nimicească pe toți întâi-născuții egipteni. Dar, pentru a evita eventualele greșeli (conform programului, măcelul trebuia să aibă loc noaptea), în fiecare casă evreiască s-a mîncat miel și evreii au făcut pe ușile locuințelor lor semne cu sînge de miel. Așa a fost statornicită sărbătoarea evreiască a paștelui. E de presupus că îngerii, care au trecut pe la miezul nopții prin orașele egiptene, trebuie să fi avut asupra lor spade pentru măcelărirea pruncilor și felinare pentru cercetarea ușilor. Nu noi, ci însăși Biblia îi zugrăvește atît de realist pe îngeri. Ce strașnic trebuie să fi rîs divinul „porumbel” dictînd aceste gogomăanii !

Și iată că, „la miezul nopții, domnul a lovit pe toți întâi-născuții din țara Egiptului, de la întâi-născutul lui faraon, stătător pe tronul lui, pînă la întâi-născutul întemnițatului, care stă în temniță, și toată pîrga dobitoacelor. Și s-a sculat noaptea faraon, el și toți sfetnicii săi și toți egiptenii, și a fost jelanie mare în Egipt, căci nu era nici o casă în care să nu fie un mort” (Ieșirea, XII, 29—30).

Faraon a trimis după Moise și Aaron și a început să-i roage să plece cît mai curînd din Egipt, împreună cu toată seminția lor.

„Pe de altă parte, fiii lui Izrail, făcură după cuvîntul lui Moise : cerură

cu împrumut de la egipteni vase de argint și vase de aur și veșminte. Iar domnul a dat poporului har în ochii egiptenilor, ca să le dea ce au cerut. Și astfel au jefuit pe egipteni" (Ieșirea, XII, 35—36).

În continuare, „Ieșirea” povestește că familiile evreilor, care de pe vremea lui Iacob continuaseră să trăiască în Goșen, s-au adunat, înainte de plecare, la Rameses. De acolo s-au îndreptat spre miazăzi, către Sucot. În total erau ca la 600 000 numai bărbați, „afară de copii”. Evreilor li s-a alăturat și a plecat cu ei o „gloată mare și amestecată”. Și aveau ei multe vite de tot soiul. Moise n-a uitat să ia cu el și osemintele lui Iosif.

După aceea evreii au ajuns la Baalțefon (Suez), unde s-au oprit pe malul mării. Locul indicat de Biblie este extremitatea de miazănoapte a golfului Suez. Așadar, chiar dacă evreii ar fi avut de trecut vreo apă, nu putea fi vorba decât despre apa din canalul faraonilor, care unea pe atunci Nilul cu „țara lacurilor amare”.

Când Moise și compatrioții lui au pornit la drum, pe faraon, care avea o minte de o inconstanță cu adevărat biblică, l-a apucat din nou părerea de rău că a rămas fără niște supuși atît de buni, care îi aduseseră atîtea năpaste. „Atunci faraon a pus să înhame carul său și luă oastea

cu sine. Și mai luă șase sute de care alese, precum și toate celelalte care ale Egiptului, și în toate erau luptători viteji... Astfel egiptenii îi urmăriră cu toți caii și carele lui faraon și cu toți călăreții și armata lui și îi ajunseră acolo unde erau tăbăriți aproape de Pihahiroț, lângă mare, în fața Baalțefonului" (Ieșirea, XIV, 6—7, 9).

Se pune întrebarea : de unde au apărut această cavalerie și toate aceste care după ce plaga a cincea nimicise, fără nici o excepție, toți caii, asinii, cămilele și boii egiptenilor ? Continuând să înșire verzi și uscate, Biblia relatează că Moise i-a trecut repede pe evrei peste mare ca pe uscat : printr-o simplă ridicare a toiagului, el a despiciat apele în două.

În simplitatea sa biblică, faraonul și-a zis că poate s-o ia și el pe același drum. El a pășit pe „fundul mării" cu toată oastea lui, dar a pățit-o ! Moise a lovit încă o dată cu toiagul, exact în clipa când toți egiptenii se aflau în mijlocul mării. „Iar apele, venind înapoi, au acoperit carele și pe călăreți și toată oastea lui faraon care intrase după Izrail în mare, și din ei toți n-a mai rămas nici unul" (Ieșirea, XIV, 28).

Subliniem că faraonul pornise în urmărirea evreilor nu ca să-i

nimicească, ci cu intenția de a-i întoarce înapoi. Evreii numărau 600 000 de oameni sănătoși și înarmați, iar în total — dacă punem la socoteală bătrînii, femeile, surorile, copiii și „gloata mare și amestecată” care li se alăturase — erau, probabil, nu mai puțin de 3 000 000 de oameni. Pentru a lua în captivitate o asemenea masă de oameni, ar fi fost nevoie de o armată și mai numeroasă. E de presupus că faraonul se afla în fruntea unei oștiri uriașe. Ce-i drept, dumnezeu nimicise pe întîi-născuții din fiecare familie, dar și cei mai mici ar fi putut să poarte arme. După cum spune Biblia, masele poporului și-au urmat regele. Să nu uităm că, înainte de plecare, evreii îi jefuiseră pe egipteni și e foarte puțin probabil ca vreunul dintre cei jefuiți să fi stat la gînduri și să nu fi pornit în urmărirea hoșilor. E de presupus deci că milioane de egipteni s-au înecat împreună cu faraonul lor.

Dar nici unul dintre autorii egipteni nu pomenește nicăieri vreun cuvînt despre această calamitate îngrozitoare, după cum nu pomenește nici despre vreuna dintre cele zece plăgi care au lovit regatul Egiptului. Unii teologi încearcă să spună că aici ar fi o chestie de mîndrie națională. Să admitem că ar fi așa ! Dar cum stau lucrurile cu celelalte popoare ale lumii ? Cum s-a putut întîmpla ca nici ele să nu fi auzit vreodată nimic despre aceste evenimente îngrozitoare ? Să nu uităm că acest potop gigantic a dezrobit dintr-o dată 115 regi care plăteau

tribut faraonului Amenhotep ! Pînă și Herodot, căruia i se spune „părintele istoriei" și care citează atîtea date din viața Egiptului, pe care l-a studiat admirabil, nu pomenește nici un cuvînt despre tragica pieire a acestei uriașe armate egiptene.

Biblia, fără a se sfii cîtuși de puțin de absurditatea vădită a „minunatei ieșiri", istorisește că urmașii lui Iacob, bucurîndu-se și veselindu-se, erau cît pe-aci să plesnească de atîta rîs. Maria, sora lui Moise și a lui Aaron, a luat dairaua și a început să cînte. După ea, toate femeile s-au pornit să dănțuiască de bucurie. Cap. al XV-lea relatează, de asemenea, că Moise a alcătuit numaidecît, chiar în timpul marșului, un cîntec în cinstea lui dumnezeu, pe care l-a cîntat întregul Izrail.

Să nu uităm că dansatorii și cîntăreții Izrailului reprezentau în total o echipă artistică cu un efectiv de vreo 3 000 000 de oameni. Cuvintele și melodia au fost învățate într-o clipită. Păcat pentru cine n-a asistat la acest concert ! Trebuie să fi fost admirabil.